

РЕШЕНИЕ

№ 2723

гр. София, 22.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 18.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **8412** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от М. Б. В., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, т. 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-1158-000300/28.03.2020 г., издадена от началник група към ОДМВР П., сектор „ПП“ .

В жалбата се поддържа становище за неправилност и незаконосъобразност на оспорената заповед. Сочи се, че в случая отказа за проверка за употреба на алкохол не е направен от собственика на автомобила, нито собственикът е управлявал процесното МПС. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. Г. , с представено след съдебно заседание пълномощно .

Ответникът – началник група при ОДМВР [населено място] не изпраща представител. Изпратено е становище от ответника , придружено с писмени доказателства от 21.10.2020г

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателката, в качеството на

собственик на автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС с регистрационен номер СА 8049 ВН за срок от 6 месеца . Със заповедта са отнети два броя регистрационни табели СА 8049 ВН. Заповедта е връчена на 07.05.2020 г. лично на жалбоподателката.

В заповедта е посочено, че „като собственик на МПС Субару „Легаци“ с рег. [рег.номер на МПС] , което е управлявано от лицето Х. Й. Х. с ЕГН [ЕГН], на 28.03.2020 г. в [населено място], общ. Р., област П., след като свидетелството му за управление с №[ЕИК] е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП и със ЗППАМ № 19-0328-000011 от 12.01.2019 г. на РУ-Р.. На водача е бил съставен АУАН № 134686, сер. „GA“ от 28.03.2020 г. на С. при ОДМВР-П.“.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-48/16.01.2015 г. подписана за Министъра на вътрешните работи /л.12/, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. Със Заповед № 313з-1464/08.08.2017 г. на директора на ОД МВР – П. /л.13/ са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.3 са посочени началниците на групи в С. в О. при ОДМВР – П.. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Както беше посочено, разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, но според настоящият съдебен състав не е спазено изискването на закона по отношение на съдържанието на заповедта. В конкретния случай описанието на нарушението е твърде неразбираемо, което от една страна накърнява правото на защита на лицето, адресат на процесната заповед, а от друга страна препятства съда да упражни контрол, като се запознае с мотивите на органа и прецени тяхната законосъобразност. За да бъде спазено изискването за форма и реквизити на административния акт, следва в обстоятелствената ѝ част да са описани съставомерните обективни и субективни признаци на твърдяното нарушение, за да може правилно да бъде отнесено съответното противоправно поведение към състава на конкретна правна норма, която се счита за нарушена. В случая описанието на нарушението е неразбираемо до степен,

в която се накърнява правото на защита на адресата на ЗППАМ. От така направеното описание не може да се установят съставомерните обективни признаци на деянието, което пречатства едновременно пълноценното упражняване на правото на защита на засегнатото от заповедта лице и съдебния контрол за законосъобразност на заповедта. Неразбираемото описание на нарушението в случая е равносилно на фактически основания за издаването на административния акт, а от там и до невъзможността да се изведат правни основания за издаването ѝ, което всякога е съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на административния акт, засегнат от това нарушение.

Претендирани са разноски от касатора, включващи адв.възнаграждение на адв. Г. в размер на 500лв, съгласно молбата ѝ от 05.04.2021г. В приложения Договор за правна защита и съдействие от 18.05.2020 г. изрично е посочено, че адвокатски хонорар не е заплатен от клиента на адвокатското дружество, тъй като клиентът представлява материално затруднено лице, по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв.

Правото на адвоката да окаже безплатно адвокатска помощ на лице по чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, адвокатът, оказал на страната безплатно правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. В разпоредбата е посочено също, че съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. За да упражни адвокатът това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване. Насрещната страна не е твърдяла, че предпоставките за предоставяне безплатно на адвокатска помощ не са налице. В конкретния случай производството пред настоящия съд е иницирано по жалба на санкционираното лице, което е било представявано в същото от адвокат, а атакуваната ЗППАМ е била отменена от съда, поради което задължение за заплащане на разноски от страна на ответника безспорно е възникнало.

По делото не е внесена дт от 10лв за водене на производството, за които на основание чл.77 от ГПК страната – жалбоподателя е останал задължен за тази сума и следва да бъде осъден да я заплати.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-1158-000300/28.03.2020 г., издадена от началник група към ОДМВР П., с която на М. Б. В., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, т. 2, с която е наложена принудителна административна мярка по чл. 172, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА ОДМВР П. да заплати на адв. С. Г. от САК сумата 500лв – адвокатско възнаграждение

ОСЪЖДА М. Б. В., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, т. 2 да заплати по сметка на АССГ сумата 10лв, представляваща държавна такса, на основание чл.77

от ГПК във вр. с чл.144 от АПК

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: